

[Kristian Nygaard.]

grønlanderne bedre oplysning og bedre levevilkår.

Endelig vil jeg gerne nævne, at så sent som mandag den 31. oktober i år bragte „Kristeligt Dagblad“ et referat af en samtale, bladet havde haft med den grønlandske præst pastor Rosing, som var kommet herved med grønlandsskibet „Disko“. Pastor Rosing omtaler først de grønlandske gudstjenester, som han i langt højere grad, end hidtil er sket, vil have ud gennem radioen — de vældige afstande opfordrer i høj grad dertil —, men så siger han videre, at den grønlandske menighed må tage afholdssagen op. Nu må vi ganske enkelt se i øjnene, at et afholdsarbejde er nødvendigt. Der eksisterer ikke i dag nogen afholdsbevægelse deroppe, sådan som vi kender den hernede, men ikke mindst krigsårene og årene derefter har bragt en indstilling med sig, der gør en afholdsbevægelse nødvendig. Da de grønlandske medlemmer af grønlandskommissionen var hernede sidste sommer, fremsatte de følgende betragtninger vedrørende visse oplevelser, de havde set her i byen: vi gruer, når vi tænker på alle de berusede mennesker, vi har set på københavnske restauranter, og vi har besluttet, at vi til evig tid vil være enige med de danske myndigheder om, at der ikke skal hældes spiritus udover Grønland. Vi har set de unge danse på restauranterne. Et infernalsk spektakel fra baggrunden fik dem alle til at gebærde sig værre end et sultent slædeforspand eller også slæbte de sig over gulvet som anskudte bjørne med det mest livstrætte udtryk.

Det er helt andre toner end dem, vi hørte her for nogle år siden, da et tidligere medlem af dette ting talte om små siskener, der svævede let mellem bordene.

På baggrund af disse udtalelser af folk, som man har lov til at antage for sagkyn-dige, vil jeg gerne tillade mig at spørge den høje regering, hvad den agter at foretage sig i denne alvorlige sag. Vi står her overfor et kulturproblem, som må løses først og fremmest for grønlandernes skyld, men også for vor egen skyld. Hvad har forresten kulturinspektøren — for der findes jo en sådan på Grønland — indberettet om disse forhold? Det vil sikkert interessere folketinget at få klar besked herom.

Fra Færøerne har jeg indirekte modtaget oplysninger om, at lagtingets og statens tilskud til afholdsbevægelsen deroppe — det drejer sig om 2 800 kr. årligt — har givet anledning til en kedelig deling eller splittelse af bevægelsen. Jeg forstår det således, at de 2 800 kr. hidtil har været stillet til rådighed

for fællesudvalget for samtlige afholdsorganisationer på Færøerne, hvorefter udvalget fordelte beløbet således, at de enkelte organisationer fik hver et bestemt beløb. Resten har så fællesudvalget selv anvendt til agitation og på anden måde. Men nu har Blå Kors, som har været medlem af fællesudvalget for de færøske afholdsorganisationer siden 1910, meldt sig ud af sammenslutningen, hvorefter de forlanger halvdelen, altså 1 400 kr. årligt, af lagtingets og statens tilskud som deres part. Fællesudvalget protesterer imidlertid mod en sådan ordning, da man påstår, at Blå Kors ikke foretager sig noget videre hverken med hensyn til agitation for bevægelsen eller på anden måde, og det er fællesudvalgets opfattelse, at det offentlige tilskud fuldtud skal anvendes til styrkelse af afholdsbevægelsen. Fællesudvalget ønsker meget gerne, at Blå Kors påny ville melde sig til fortsat samarbejde, da man fra denne side ser det som en stor fordel, at afholdsbevægelsen deroppe kan optræde samlet mod drikkeriet fremfor at splittes og strides indbyrdes. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den højtærede indenrigsminister, at der må blive foretaget en undersøgelse af, hvorledes statens tilskud til afholdsbevægelsen fordeles og anvendes på Færøerne.

Til sidst blot et lille spørgsmål til den højtærede indenrigsminister. På finansloven for indeværende år står opført et statstilskud til afholdsbevægelsen på 85 000 kr., men på det nye forslag, som vi her behandler, er tilskudsbeløbet 200 kr. mindre. Hvorfor har ministeriet foreslået denne nedsættelse? Jeg vil dog gerne i denne forbindelse minde om, at Island f. eks. til samme formål yder mere end een krone pr. individ, nemlig 200 000 kr. årligt. Det vil altså svare til ca. 4 mill. kr. her. Afholdsbevægelsen i Sverige har netop fornylig fået sit statstilskud sat op fra 489 000 kr. til 820 000 kr., altså næsten en fordobling. Vi trænger absolut til øget støtte, også økonomisk. Afholdsbevægelsen er jo ikke nogen partipolitisk bevægelse, men en sag, som alle partier her på rigsdagen burde enes om at løse på allerbedste måde. Jeg vil udtale håbet om, at den højtærede indenrigsminister også i den kommende tid vil vise velvilje, når vi kommer med ansøgning om større tilskud til afholdsbevægelsen.

Bodil Koch: Det, der kalder mig frem, er nogle betragtninger over sociallovgivningen, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremkom med i sin ordførertale ved første behandling af finanslovsforslaget. Han kaldte vor sociallovgivning for uplanmæssig og stykke-